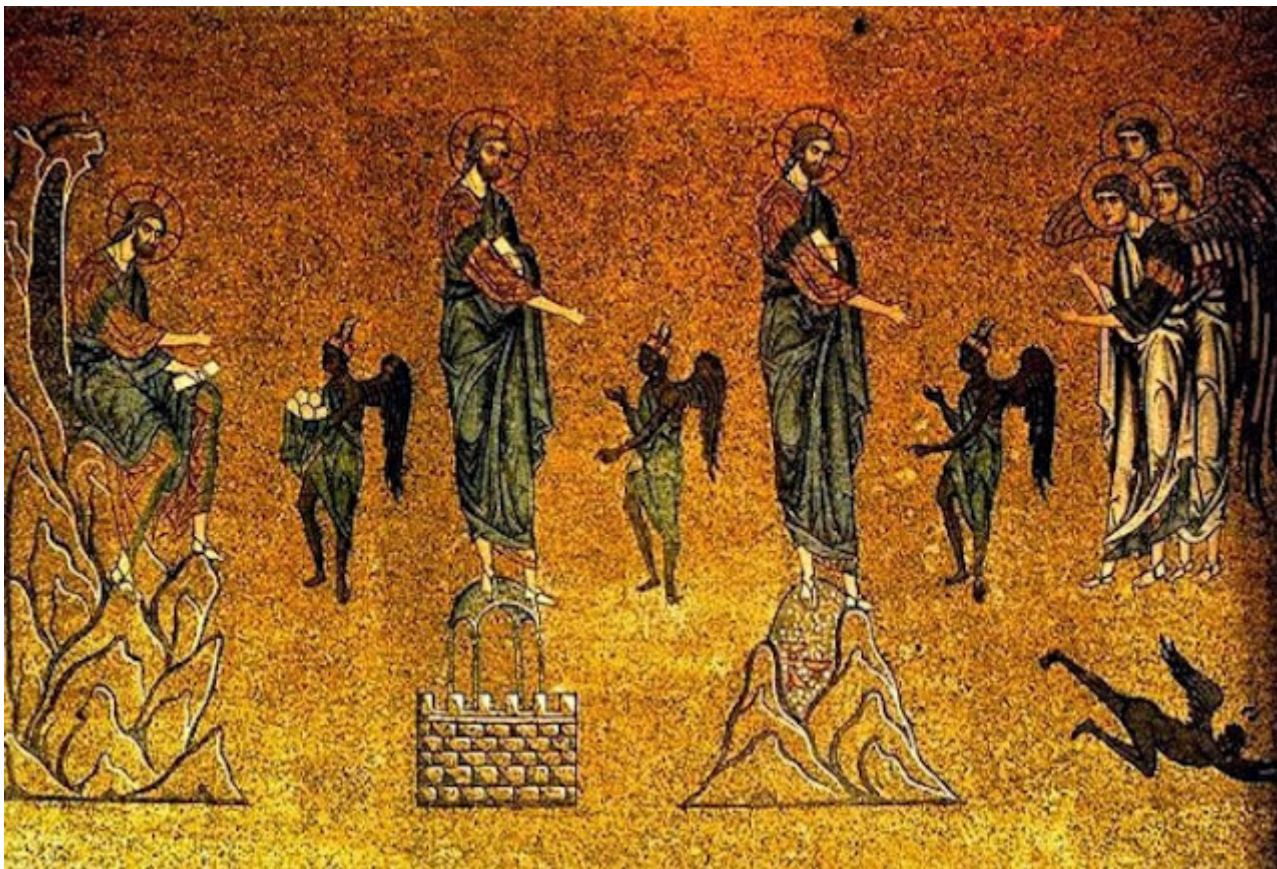

22 Ιανουαρίου 2014

Διάβολος και μετάνοια συμβαδίζουν;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η ακόλουθη διήγησις που προέρχεται μάλλον από κάποια λιγότερο γνωστή παραλλαγή της συστηματικής συλλογής του Γεροντικού* σκοπό έχει να διδάξη πόσο μεγάλη είναι η φιλανθρωπία του Θεού και ότι κανένας αμαρτωλός δεν πρέπει να απελπίζεται, ακόμη κι αν νομίζει ότι έχει γίνει όμοιος στην αμαρτία με τον διάβολο.

Κάποιος άγιος γέροντας, μέγας και διορατικός, έχοντας νικήσει και ξεπεράσει όλους τους πειρασμούς των δαιμόνων, είχε λάβει το χάρισμα να βλέπει οφθαλμοφανώς το πώς επιδρούν στην ζωή των ανθρώπων οι άγγελοι και οι δαίμονες· πώς δηλ. ο καθένας από την πλευρά του αγωνίζονται για την ψυχή των ανθρώπων. Ήταν δε τόσο μέγας και υψηλός στην αρετή, που τα ακάθαρτα πνεύματα τον υπολόγιζαν πολύ και συστέλλονταν μπροστά του. Πολλές φορές τα κορόιδευε και τα ύβριζε θυμίζοντας τους την πτώση τους από τους ουραμούς και την αιώνια κόλαση του πυρός που τα περιμένει.

Οι δαίμονες λοιπόν μιλούσαν με θαυμασμό για τον μέγας γέροντα κι έλεγαν ότι κανένας να μη τολμήσει στο εξής να παλέψει μαζί του ή έστω και να τον πλησιάσει, μη τυχόν και πληγωθή από τον γέροντα, διότι έχει ανέλθει σε μέγας πλούτο απάθειας και έχει τύχει της θεώσεως με την χάρι του Παναγίου Πνεύματος.

Ενώ λοιπόν έτσι είχαν τα πράγματα, κάποιος δαίμονας ρωτά έναν σύντροφο του:

— Αδελφέ Ζερέφερ (διότι αυτό ήταν το όνομα εκείνου του δαίμονος), αν κάποιος από εμάς μεταμεληθή, τον δέχεται ο Θεός σε μετάνοια; Ναι ή όχι; Και ποιος άραγε να το γνωρίζη αυτό;

Και αποκρίθηκε ο Ζερέφερ: Θέλεις να πάω στον μεγάλο γέροντα που δεν μας φοβάται, να τον ρωτήσω τάχα σχετικά μ' αυτό και να τον δοκιμάσω;

Πήγαινε, αλλά πρόσεχε πολύ, γιατί ο γέροντας είναι διορατικός και θα καταλάβη ότι πηγαίνεις με δόλο και δεν θα πεισθή να ρωτήση τον Θεό. Αλλά πήγαινε και ή τα καταφέρνεις ή απλώς δοκιμάζεις και φεύγεις.

Πήγε λοιπόν τότε ο Ζερέφερ σ' εκείνον τον μεγάλο γέροντα και αφού πήρε σχήμα ανθρώπου, θρηνούσε και οδυρόταν μπροστά στον γέροντα.

Ο Θεός δε θέλοντας να δείξη ότι δεν αποστρέφεται κανέναν που να έχη μετανοήσει, αλλά δέχεται όλους όσους προστρέχουν σ' Αυτόν, δεν αποκάλυψε στον γέροντα τα σχετικά με τον δόλιο δράκοντα.

Έτσι εκείνος τον έβλεπε σαν άνθρωπο και τίποτε περισσότερο.

Γι' αυτό και τον ρώτησε: Για ποιο λόγο κλαις, άνθρωπε, και θρηνείς από τα κατάβαθα της καρδιάς σου, ραγίζοντας έτσι με τα δάκρυα σου και την καρδιά μου;

Εγώ, πάτερ άγιε, δεν είμαι άνθρωπος, αλλά, όπως μου φαίνεται, διάβολος πονηρός, λόγω του πλήθους των εγκλημάτων μου.

— Και τι θέλεις να κάνω για σένα, αδελφέ; (Διότι νόμιζε ότι από μεγάλη ταπείνωσι αυτοαπεκαλείτο δαίμων ο άνθρωπος, αφού ο Θεός δεν του είχε φανερώσει ακόμη τι συνέβαινε στην πραγματικότητα).

Τίποτε περισσότερο δεν σου ζητώ, άνθρωπε του Θεού, παρά να παρακάλεσης πολύ τον Κύριο και Θεό σου να σου φανέρωση αν δέχεται τον διάβολο σε μετάνοια. Διότι αν δέχεται εκείνον, τότε θα δεχθή κι εμένα που δεν υστερώ σε τίποτε από λόγου του.

Να κάνω όπως θέλεις. Για την ώρα όμως πήγαινε σήμερα σπίτι σου κι έλα αύριο εδώ να σου πω το θέλημα του Θεού.

Και σαν έγινε αυτό, άπλωσε τα χέρια ο γέροντας εκείνο το βράδυ και παρακάλεσε τον φιλόανθρωπο Θεό να του φανέρωση αν δέχεται τον διάβολο σε μετάνοια. Κι αμέσως του παρουσιάστηκε άγγελος Κυρίου, φωτεινός σαν αστραπή, και του λέει:

Τάδε λέγει Κύριος ο Θεός σου: «Γιατί με παρακαλείς για χάρι του δαίμονα; Και γιατί ήρθε αυτός δολίως να σε πειράξει;»

Και πώς ο Κύριος δεν μου αποκάλυψε την περίπτωση, αποκρίθηκε ο γέροντας, αλλά μου την απέκρυψε, ώστε να μη την αντιληφθώ;

Μη λυπηθείς γι' αυτό το πράγμα. Διότι πρόκειται για κάποια θαυμαστή οικονομία του Θεού προς ωφέλειαν των αμαρτωλών, ώστε να μην απελπίζονται. Διότι κανέναν από εκείνους που προσέρχονται σ' Αυτόν δεν τον αποστρέφεται ο υπεράγαθος Θεός, ακόμη κι αν αυτός είναι ο ίδιος ο Σατανάς και διάβολος. Επίσης γίνεται αυτό για να φανή η σκληρότης και απόγνωσης των δαιμόνων.

Όταν λοιπόν έλθη, μη τον σκανδαλίσης απ' την αρχή, αλλά πες του τα εξής: «Για να καταλάβης ότι ο Θεός είναι φιλόανθρωπος και κανένα από όσους προστρέχουν σ' Αυτόν δεν τον αποστρέφεται, ακόμη κι αν αυτός είναι δαίμων και διάβολος, υποσχέθηκε και σένα να σε δεχθή, εάν βέβαια φύλαξης αυτά που σε προστάζει».

Και τότε θα σου πη: «Ποια είναι αυτά;» Κι εσύ να του πης: «Ο Κύριος και Θεός γνωρίζει πολύ καλά ποιος είσαι και από πού ήρθες, για να Τον δοκιμάσης. Διότι εσύ είσαι το αρχαίο κακό, που από την υπερηφάνεια σου δεν έχεις μάθει να γίνεσαι καινούργιο καλό. Πώς λοιπόν θα μπόρεσης να ταπεινωθείς και να βρης έλεος με την μετάνοια;

Για να μην έχης όμως πρόφασι απολογίας ενώπιον Του κατά τη ημέρα της κρίσεως ότι δήθεν ήθελες να μετανοήσης κι ο Θεός δεν σε δέχθηκε, πρόσεχε στα λόγια μου, πώς πρέπει ν' αρχίσης τη σωτηρία σου.

Ο Κύριος είπε να καθήσης επί τρία χρόνια σε ένα τόπο ακίνητος και στραμμένος μέρα-νύχτα προς ανατολάς και να φωνάζης εκατό φορές με δυνατή φωνή: Ο Θεός, ελέησόν με το αρχαίο κακόν και πάλι άλλες εκατό φορές με δυνατή φωνή: Ο Θεός, ελέησόν με το βδελύγμα της ερημώσεως και πάλι άλλες τόσες: Ο Θεός, ελέησόν με την εσκοτισμένην απάτην.

Αυτά να τα φωνάζης αδιάκοπα, γιατί δεν έχεις σώμα για να κουρασθείς και να λιποψυχήσης. Όταν δε τα κάνης αυτά με ταπεινώσει, τότε θα επανέλθης στην αρχαία τάξι και θα συγκαταριθμηθείς με τους αγγέλους του Θεού».

Αν λοιπόν συμφωνήση μαζί σου να τα κάνη αυτά, δέξου τον σε μετάνοια.

Αλλά γνωρίζω καλά ότι το αρχαίο κακό δεν γίνεται καινούργιο καλό.

Γράψε όμως αυτά που θα συμβούν, για να σώζονται μέχρι των εσχάτων ημερών, ώστε να μη απελπίζονται όσοι θέλουν να μετανοήσουν.

Διότι αυτή η διήγησις θα συντέλεση πάρα πολύ στο να πληροφορηθούν οι άνθρωποι ότι είναι εύκολο να μην απελπίζονται για την σωτηρία τους.

Αυτά είπε ο Άγγελος και ανέβηκε στους ουρανοούς. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί ήρθε ο δαίμων και άρχισε από μακριά να θρηνή υποκριτικά και να χαιρετά τον γέροντα. Ο γέροντας από την αρχή δεν ξεσκέπασε την μηχανορραφία του, μόνο έλεγε από μέσα του: «Κακώς ήρθες κλέφτη, διάβολε, σκορπιέ, αρχαίο κακό, το ιοβόλο φίδι το παμπόνηρο».

Έπειτα του λέει:

— Γνώριζε ότι παρεκάλεσα τον Κύριο καθώς σου υποσχέθηκα και ότι σε δέχεται σε μετάνοια, εάν βέβαια εκτέλεσης αυτά που σε διατάζει δι' εμού ο κραταιός και πανίσχυρος Θεός.

Και ποια είναι αυτά που ώρισε ο Θεός να κάνω;

Ο Θεός προστάζει να σταθής σ' ένα τόπο για τρία χρόνια στραμμένος προς ανατολάς και να φωνάζης νύχτα-μέρα επί τρία έτη εκατό φορές: Ο Θεός, ελέησόν με, το βδέλυγμα της ερημώσεως, άλλες τόσες φορές: Ο Θεός, ελέησόν με, την εσκοτισμένην απάτην κι άλλες τόσες Ο Θεός, ελέησόν με, το αρχαίον κακόν, και όταν τα κάνης αυτά, θα σε συναριθμήση με τους αγγέλους του.

Τότε ο Ζερέφερ, ο υποκριτής της μετανοίας, ακούγοντας τα αυτά, γέλασε αμέσως δυνατά και λέει:

— Βρε σαπρόγερε, αν ήταν να αποκαλέσω τον εαυτό μου βδέλυγμα της ερημώσεως και αρχαίο κακό και εσκοτισμένη απάτη, θα το έκανα μια και καλή από την αρχή και θα σωζόμουνα. Τώρα εγώ αρχαίο κακό;

Μη γένοιτο! Και ποιος το λέει αυτό; Εγώ είμαι αρχαίο καλό και πολύ καλό μάλιστα.

Και δηλαδή τώρα, όσο είμαι ακόμα θαυματουργός και όλοι με φοβούνται και υποτάσσονται σε μένα, να αποκαλέσω εγώ ο ίδιος τον εαυτό μου βδελύγμα της ερημώσεως και εσκοτισμένη απάτη και αρχαίο κακό;

Όχι, γέροντα! Όχι, όσο εξουσιάζω τους αμαρτωλούς, να γίνω εγώ δούλος αχρείος, ταπεινός και ευτελής με την μετάνοια! Όχι, γέροντα! Όχι, γέροντα! Όχι, μη γένοιτο να καταντήσω εγώ σε τέτοια ατιμία!

Αυτά είπε το ακάθαρτο πνεύμα και εξαφανίστηκε αλαλάζοντας. Ο γέροντας τότε σηκώθηκε να προσευχηθή ευχαριστώντας τον Θεό και λέγοντας:

— Αλήθεια είπες, Κύριε, ότι αρχαίο κακό καινούργιο καλό δεν γίνεται.

Αυτά, αγαπητοί μου, δεν τα διηγήθηκα έτσι απλώς και τυχαία, αλλά για να πληροφορηθήτε το μέγεθος της αγαθότητας του Δεσπότη Χριστού· ότι δηλ. εάν και τον διάβολο δέχεται σε μετάνοια, πόσο μάλλον τους ανθρώπους, που για χάρι τους έχυσε το ίδιο Του το αίμα.

«Αγιορείτικη Μαρτυρία», Έκδοση Ι.Μ. Ξηροποτάμου

*Κείμενο βλ. Ξένης Μοναχής, Πορεία προς Ουρανόν,

Αθήναι 1973

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr